

ת"פ 28418/10/19 - מדינת ישראל נגד בדיע ג'ית, איסמעיל חוסאם

בית המשפט המחוזי בירושלים
לפני כב' השופט רפי כרמל, סגן נשיא

ת"פ 28418-10-19

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

בדיע ג'ית
ע"י ב"כ עו"ד דכוואר
איסמעיל חוסאם
ע"י ב"כ עו"ד מנצור

נגד
הנאשמים

גזר דין

1. הנאשמים הורשעו בעבירת המתה בקלות דעת, לפי סעיף 301א' לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**"), בעבירת סיכון חיי אדם במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332 לחוק, בעבירת חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק, ובעבירת פציעה לפי סעיף 334 לחוק.

2. ואלה המעשים: ביום 1/10/19, בסמוך לשעה 13:30, נהג נאשם 1, יליד 1991, ברכב שברולט, כאשר לצדו יושב איברהים שוויקי. נאשם 2, יליד 1987, נהג באותה העת ברכב סיאט. דרכיהם של שני הנאשמים, אשר לא הכירו איש את רעהו, הצטלבו באקראי בסמוך לדרך חברון בירושלים. מכוניתו של כל אחד מהם אינה מכונית סטנדרטית: מכוניתו של נאשם 1 הנה בנפח מנוע של 6,400 סמ"ק ומכוניתו של נאשם 2 הנה בעלת הספק של 280 כ"ס. השניים נדברו לערוך מרוץ ולהתחרות ביניהם בדרך בגין, כביש עירוני מהיר בו שלושה נתיבים. בהגיעם בסמוך לצומת מלחה, התחברו לכביש בגין (עשו פניית פרסה בנסיעה לכיוון דרום), דהרו בכביש בגין עד למחלף רוממרין, מרחק של כ- 2.3 ק"מ, במהירות פרועה שלא נפלה מ- 150 קמ"ש, כשהמהירות המקסימלית המותרת במקום הנה 80 קמ"ש, ובמרחק של 100 מ' לפני הצומת המהירות המרבית המותרת הנה 50 קמ"ש. הנאשמים פנו מדרך בגין לכיוון מחלף הרוממרין שאז, כתוצאה ממהירות הנסיעה, איבד נאשם 1 את השליטה על רכבו, הועף באוויר לעבר אי התנועה המפריד בין מסלולי הנסיעה ברחוב רוממרין ופגע ברכב מסוג הונדה שעמד ברמזור. רכב ההונדה נדחף מעוצמת הפגיעה לכיוון מכוניות שעמדו מימין (רכב מסוג פולקסווגן ורכב סקודה). רכב הפולקסווגן נדחף לעבר רכב הסקודה). ברכב ההונדה נהג מר יהושע כהן, יליד 1961, ולצדו רעייתו, הגב' ענת כהן. מר כהן נהרג כתוצאה מהתאונה ואשתו נפצעה קשה, נגרמו לה דמם מוחי, שברים בצלעות ובעצם הבריח, חזה אוויר, חבלות בטחול ובבלוטת יותרת הכליות, שברים בגב וביד,

עמוד 1

עברה ניתוחים, הורדמה והונשמה במשך מספר שבועות וטופלה בטיפול נמרץ במשך כחודש ימים. נהגי רכבי הפולקסוואגן והסקודה נפצעו באורח קל, כמו גם נאשם 1 ואיבריהם שוויקי. לרכבים המעורבים נגרמו נזקים רבים.

טיועוני הצדדים לעונש

טענות המאשימה

3. המאשימה טוענת כי אין מדובר במקרה זה בתאונת דרכים, אלא בבחירה של שני הנאשמים להתחרות זה בזה בכביש בצורה מסוכנת, באמצע היום, תוך עקיפת מכוניות ובמהירות מטורפת. הייתה להם מחשבה פלילית, לא רשלנות, אלא קלות דעת, הנמצאת מרחק קטן מאוד מאדישות משפטית, לא עניין אותם דבר אחר מלבד התחרות. בהכרעת הדין נפסק כי היה עליהם לצפות לתוצאה של תאונה ותוצאה של קיפוח חיי אדם. בחירת הנאשמים להתחרות זה בזה הסתיימה בהתנגשות ברכבו של המנוח יהושע והובילה למותו כשהוא כבן 59 בלבד, שבוע לאחר חתונת בנו, לפגיעה קשה של אשתו ענת ולטלטלה וכאב של כל בני המשפחה. הנאשמים הם שבחרו לקחת את הסיכון על חשבונם של אחרים והביאו במעשיהם לנזקים אלה. חומרת האשמה שלהם נעוצה בנתוני היסוד של תחרות באמצע העיר במהלך 2.3 קילומטר באמצע היום ובמהירות מטורפת.

4. נטען עוד כי בהכרעת הדין נקבע כי הנאשמים נסעו במשך רוב התחרות במהירות העולה על 200 קמ"ש בממוצע. המאשימה טוענת כי אין חשיבות למהירות המדויקת לצורך הניתוח המשפטי של עבירת ההמתה בקלות דעת, אך יש לכך משקל לגבי מידת הקיצוניות והפוגעניות בהתנהגות של שני הנאשמים. המאשימה הפנתה לכך שהנאשמים הגיעו למהירויות גבוהות ביותר וכמפורט בהכרעת הדין.

5. לדעת המאשימה, ישנה הבחנה ממשית בין מידת האשמה של כל אחד משני הנאשמים ולכך השלכה לעניין העונש. נאשם 1 הוא זה שאיבד שליטה לאחר שעקף את נאשם 2 במעלה המחלף תוך כדי התחרות כשהוא במהירות מטורפת העולה כדי 200 קמ"ש וכשהוא במרחק של פחות מ-500 מטר מרכבם של יהושע ז"ל וענת. לחובת נאשם 2 יש להתחשב בכך שהוא זה שיזם את התחרות והפציר בנאשם 1 להתחרות בו.

6. הנאשמים הורשעו בעבירות נוספות, ובכללן, בעבירה של סיכון חיי אדם, שמצדיקה בפני עצמה ענישה של תקופת מאסר ממושכת, וכן גם בעבירות של חבלה ופגיעה, במיוחד כלפי ענת. המאשימה סבורה כי בנסיבות כאלה של תחרות יש משקל משמעותי להרתעת הרבים בקביעת מתחם הענישה.

המאשימה הפנתה לפסיקה כלהלן: **ערעור פלילי 11-6461 עניין יאסין**, במסגרתו הוטלו עשר שנות מאסר על אדם, שתוך כדי תחרות, כשהוא נוהג בשכרות וללא רישיון, הרג אדם אחר. **ערעור פלילי 13-2674**, עניינו מאוד מאוד דומה לעניינו של הנאשם מס' 2, שם נקבע, לנאשם שלא פגע, אך השתתף בתחרות, מתחם של 3-7 שנות מאסר ונגזרו עליו ארבע שנות מאסר. **ערעור פלילי 20-7852, סלאח**, נהרגו שני בני אדם ונקבע מתחם של 7-12 שנים. **בערעור פלילי 21-764, אבו לאבן**, הוטל עונש של תשע שנות מאסר בגין המתה בקלות דעת, נסיעה במהירות במרכז העיר תל אביב ביום כיפור לצורך ביצוע עסקת סמים.

7. המאשימה טוענת שמתחם העונש הראוי, **לנאשם 1**, בצירוף כלל העבירות המיוחסות לו ונוכח חלקו הגדול יותר בעבירת ההמתה, הוא 8 עד 12 שנות מאסר, פסילת רישיון נהיגה לצמיתות, פיצוי לעיזבון המנוח בסכום המקסימאלי האפשרי ופיצוי נפרד, נוסף, בסך עשרות אלפי שקלים לגב' ענת כהן בגין הפציעות שנגרמו לה.

8. לגבי **נאשם 2**, טוענת המאשימה כי מתחם הענישה בגין כלל העבירות בהן הורשע נוכח חלקו היוזם בכלל העבירות וחלקו הקטן יותר בעבירת ההמתה עצמה, הוא 4 עד 8 שנות מאסר, פסילה לצמיתות, פיצוי לעיזבון המנוח ופיצוי נוסף לגב' כהן.

9. באשר לנסיבות הנוגעות לנאשם 1, נטען כי הוא בעל עבר פלילי (הוגש ר"פ) וריצה מאסר של כשנה. הוא לא לקח אחריות, גם בהודאה החלקית שלו בפני בית המשפט הוא לא מפנים את אחריותו וכך גם עולה מתסקיר שירות המבחן. תסקיר שירות המבחן בעניינו לא רלוונטי, מפני ששירות המבחן התייחס אליו כאל מי שגרם למוות ברשלנות, ואף רצה לצרפו לתכנית טיפולית בהקשר זה שמיועדת לאנשים שגרמו למוות ברשלנות. המאשימה כופרת בכך שנאשם זה מתאים לתכנית ברמה הטיפולית, נטען כי מדובר בטעות של שירות המבחן וכי גם אם הנאשם, כמו כל אחד, יכול להפיק רווח מטיפול בעקבות התחושות שעולות בו לאחר האירוע, אין בכך הצדקה להמשך דחיות הדיונים והדבר לא רלוונטי למי שנדון לתקופת מאסר ממושכת. עוד נטען כי בתסקיר קיימת אמירה בדבר לקיחת אחריות מסוימת, יש הפניה לצער וחרטה, אבל נאמר כי לנאשם 1 יש הבנה מסוימת ומוגבלת להתנהגותו. כמו כן, ישנה התייחסות להתנהגותו האימפולסיבית, צרכיו בריגוש, ודפוסיו הבעייתיים.

לפיכך, מבקשת המאשימה להטיל על **נאשם 1** עשר (10) שנות מאסר, פסילה לצמיתות, פיצוי בסך 258 אלף ש"ח, פיצוי נוסף בסך עשרות אלפי ש"ח לגב' ענת כהן, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי.

10. **לגבי נאשם 2**, מבקשת המאשימה לקבוע את עונשו באמצע המתחם. נטען כי נאשם 2 ניהל את ההליכים עד תום בצורה לא יעילה, לא לקח אחריות, המשיך לשקר בבית המשפט, יש לו אמנם רקע נורמטיבי ועבר פלילי לא מכביד, אך התסקיר בעניינו מפרט את הבעיות האישיותיות שהובילו לביצוע העבירות, מדגיש את העדר ההפנמה של מעשיו והעדר לקיחת אחריות וממליץ על מאסר.

המאשימה מבקשת להטיל על **נאשם 2** שש (6) שנות מאסר בפועל, פסילה לצמיתות, מחצית מן הפיצוי המקסימאלי - 129 אלף ש"ח לעיזבון המנוח, מחצית מהפיצוי שיושת על נאשם 1 ביחס לגב' ענת כהן, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי. כמו כן, מבקשת המאשימה לחלט את רכבו של נאשם 2, (רכבו של נאשם 1 הוא אובדן גמור), שכן מדובר במקרה מובהק שבו יש זיקה הדוקה בין הרכב לבין ביצוע העבירות.

11. מטעם המאשימה העידה הגב' **ענת כהן**, שנפגעה ברכב ובעלה נהרג. עד לפציעה עבדה כמורה ומחנכת, אך לאחר הפציעה אינה מסוגלת עוד לעבוד. לדבריה, מאז האירוע חייהם של בני המשפחה התהפכו: בעלה המנוח היה משמעותי מאוד עבורה ועבור משפחתה, היה זהיר מאוד בכבישים וחסרונם משפיע עליהם קשות. ילדיהם עברו טלטלה וכאב רב כשאימם היתה מאושפזת ולא ידעו אם תשרוד זאת בעת שישבו שבעה על אביהם. העדה היתה מאושפזת חודש בטיפול נמרץ, ולאחר מכן שלושה שבועות במחלקה, ובהמשך בטיפול יום בבית החולים. ילדיה הפסיקו לעבוד והיו איתה כל העת. בנה הקטן, בן 24, סבל מדיכאון והפסיק לאכול. בנה האחר התחתן שבוע לפני האירוע ולא הספיק לשמוח.

הבן וזוגתו השתמשו בכסף המתנות מהחתונה כדי לקבור את האב. בתם הגיעה ראשונה לבית החולים וחווה דברים קשים, איבדה את הרצון לחיות. גם העדה, לדבריה, איבדה את הרצון לחיות. היא בקשר עם המנוח מגיל 16, ואינה יודעת איך לחיות בלעדיו.

12. **ניב**, בנם של המנוח וענת, בן 34, העיד כי הוא וכל בני המשפחה נפגעו קשה מהאירוע שהיה שבוע לאחר חתונתו והדבר השפיע קשות על הזוגיות שלו. במשך חצי שנה בני המשפחה עצרו את מהלך חייהם והתמקדו בהתמודדות, דבר שהוביל לדיכאונות, לפגיעה בקריירה ולקושי נפשי רב, שנמשך גם במהלך המשפט ושמיעת העדויות.

13. הוגש מכתב שכתבה **זיו**, בתם של המנוח וענת, בו תיארה, בפירוט ובכאב רב, את השתלשלות המאורעות מאז הרגע בו הגיעה לבית החולים ועד היום. אובדן אביה המיט אסון כבד על המשפחה כולה, אירע בפתאומיות ובאופן מזעזע והותיר שבר עצום במשפחה כולה. במקביל, נאלצו הילדים לטפל ימים כלילות באימם, שהיתה בסכנת חיים, סבלה מפגיעות רבות וקשות ואושפזה בטיפול נמרץ, תוך שחייהם נעצרו מלכת. בהמשך, טיפלו בה בביתה והסיעו אותה לטיפול יום בבית החולים. זיו ואחיה ניב חזרו לגור בבית ההורים בחודשים הראשונים על מנת לטפל באימם. ניב איבד קידום בעבודתו וזיו חזרה לאחר בתפקיד. שלושת הילדים היו מטופלים פסיכולוגית. אימה מתמודדת עד היום עם נזקים פיזיים ונפשיים קשים ואין הערכה כי תחזור לעצמה.

טענות ההגנה

נאשם 1

14. נטען כי הנאשם הודה כאשר עלה לדוכן העדים למסור את עדותו, ויש לזקוף זאת לזכותו. עוד נטען כי לנאשם 1 נסיבות אישיות קשות שמפורטות בתסקיר. הנאשם קיבל אחריות, הביע צער וחרטה. מדובר בתאונת דרכים, שימוש ברכבים בכביש ועבירה של קלות דעת, אין מדובר ברצח. לא ניתן לומר שהתיק נוהל לשווא, שכן התמשכות ההליך נגרמה בשל התנהלות המאשימה שביקשה להשמיע עדים לענין כריות אוויר ומצלמות מנטי.

15. הסנגור טען כי במקרה דנן אין לחרוג מעונש של שלוש שנות מאסר, כי המקרים אליהם הפנתה המאשימה חמורים מעניינו, וערך אבחנה בינם לבין עניינו של נאשם 1. בנוסף, הסנגור הפנה לע"פ 8827-01, **ישראל שטרייזנט**, מקרה חמור יותר, העונש: שנתיים וחצי מאסר בפועל. **דנ"פ 404/13**: אירעה תאונה קטלנית, נהרגו שני בני באדם, והנאשם נדון לשנת מאסר. **ע"פ 715-98, 7268-98**: הנאשם הביא למכוניתו קרש באורך של מטר וחצי, נתן לעובר אורח מכה בעורף, הפקיר אותו, וגזרו עליו ארבע שנות מאסר בפועל (מקרה של הריגה עם הפקרה, כוונה, והצטיידות בקרש). **ע"פ 2014-20**: שמונה עבירות הריגה, מאסר לתקופת עשר שנים, תאונה תוך כדי עסקת סמים. **ע"פ 7162-19**: ארבע וחצי שנות מאסר, בגין הריגה, כולל נהיגה בשכרות וחבלה. **ע"פ 8164-19**: 58 חודשי מאסר כולל נהיגה בשכרות. **ע"פ 224-21**: מקרה המתה, 36 חודשי מאסר.

(וראה הפניות להחלטות נוספות אליהן הפנה הסנגור).

16. נאשם 1 פנה לבית המשפט, הביע צער וחרטה על מעשיו והתנצל בפני משפחת המנוח והנפגעת.

נאשם 2

17. סנגורו של נאשם 2 טוען כי אין מדובר בתיק דגל אלא במקרה טראגי בו אדם חף מפשע איבד את חייו וכל חטאו שהיה במקום ובזמן הלא נכונים. מדובר בנאשם ללא עבר פלילי למעט עבירה אחת, ללא עבר תעבורתי כלל. אמו ואחיו העידו בעניינו ואמרו שמדובר באדם נורמטיבי שכל מעייניו היו נתונים למשפחתו ולעבודתו, הוא מטפל באחיו הסובל ממחלת האפילפסיה (הוגשו מסמכים רפואיים בנוגע לאח). אין לזקוף לחובתו העובדה שניהל את ההליך להוכיח את חפותו. התנהגותו באירוע היתה שונה מזו של נאשם 1, הוא לא האץ את מהירות נסיעתו בסוף המחלף ולא איבד שליטה. הוא שלט במידה מסוימת בסיכון שיצר, בעוד שנאשם 1 איבד כל אחיזה.

18. בעניינו של נאשם 2 הוגשו שלושה תסקירים בהם הנאשם מתואר כאדם נורמטיבי. ישנו פגם ילדותי באישיות שלו אבל לא מדובר בדפוס עברייני והוא לא התפתה למעשים עבריינים בחייו. מדובר בהתנהגות ילדותית שניתן וצריך לרסנה במסגרת טיפול בקהילה ולא בבית סוהר. הנאשם מתחרט על מעשיו ומשתתף בצערה של המשפחה.

19. לענין מתחם הענישה נטען כי נוכח נסיבות ביצוע העבירה, העדר תכנון מראש למרוץ והיותו אקראי, והפסיקה הנוהגת בעבירה של המתה בקלות דעת, מתחם הענישה הראוי וההולם הוא בעבודות שירות שלא יעלו על תשעה חודשים. באשר לרכבו של נאשם 2, נטען כי הוא תפוס ע"י המאשימה מיום התאונה ועד היום ויש להתחשב בנזק הקנייני שנגרם למשפחתו. באשר לשלילת רישיון נהיגה, הפסיקה קובעת פסילה למשך 8-15 חודשים במקרים החמורים יותר, ואין בסיס לדרישת המאשימה לשלילה לצמיתות. לגבי הפיצויים, נטען כי הנפגעת והעיצובן מפוצים ע"י חברת הביטוח והמאשימה לא פירטה האם וכמה פוצו, כך שאם נתקבל פיצוי על הפגיעות יש להתחשב בכך. לסיום, נטען כי הנאשם היה עצור כחודשים במעצר ממש - 18 חודשים במעצר בית מלא באיזוק אלקטרוני.

הסנגור הצטרף לפסיקה שהגיש סנגורו של נאשם 1 והפנה לפסיקה נוספת התומכת, לטענתו, בעמדתו, בעמדתו העונשית, ע"פ 9647-10 ולתיק פלילי 27212-01-21, ולת"פ 36765-05-19. כן ראה הודעת ב"כ נאשם 2 מיום 29/6/22 אליה צורפו החלטות נוספות, מסמכים רפואיים הנוגעים לאחיו של נאשם 2 ומכתב ממעסיקו של נאשם 2, המדבר בשבחו.

20. מטעם הגנת הנאשם 2 העידה **סאוסאן איסמעיל**, אמו של נאשם 2. העדה אמרה כי בנה אדם מאוד שקט ורגוע, לא היו לו בעיות בחייו, היא נסעה עמו פעמים רבות ברכב ותמיד הוא נהג בזהירות. נאשם 2 עזר בפרנסת המשפחה ומגיש עזרה ראשונה בטיפול באחיו הסובל מאפילפסיה. ביום האירוע, לאחר מעצרו של נאשם 2, מצבו הבריאותי של בנה הסובל מאפילפסיה התדרדר והוא החל לסבול מהתקפים תכופים יותר ממה שהיה בעבר, וביקשה לגזור את עונשו של בנה ברחמים.

21. עוד העיד מטעם הגנת הנאשם 2 **חמזה איסמעיל**, אחיו של נאשם 2, כיום הוא כבן 30, סובל ממחלת האפילפסיה, הקשר שלו עם נאשם 2 היה טוב מאוד, נאשם 2 היה עוזר לו וקונה לו כל מה שהיה זקוק לו. העד עובד מטעם השיקום במפעל אריזות, ומוכר כנכה בביטוח הלאומי.

22. נאשם 2 פנה לבית המשפט, הביע צער וחרטה על מעשיו והתנצל בפני משפחת המנוח והנפגעת.

תסקירי שירות המבחן והרשעות קודמות

23. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של **נאשם 1** עולה כי הינו בן 30 שנים, רווק, עובד בחברת בניה ומתגורר עם אביו בבית צפאפא בירושלים. בעברו הרשעה משנת 2015 בעבירות ביטחון, אלימות ואש, בגין נדון לעונש מאסר בפועל למשך 12 חודשים ומאסר מותנה. ברישומי התעבורתי שמונה הרשעות, מרביתן מהשנים 2016-2019, הכוללות, בין היתר, נהיגה במהירות מופרזת בדרך עירונית. כמו כן, תלוי ועומד נגדו הליך פלילי בגין חשד לביצוע עבירות של שימוש בנשק חם באזור מגורים, תגרה וקשירת קשר לביצוע פשע, שבוצעו בשנת 2018. ביחס לעבירות בתיק דנן הנאשם הביע צער וחרטה. הנאשם לקח אחריות מסוימת בלבד והשליך אחריות על נאשם 2. שירות המבחן התרשם כי נאשם 1 מתקשה להתחבר לדפוסי נהיגתו הבעייתיים המתבטאים בהתנהלות פזיזה וללא שיקול דעת. כמו כן, לנאשם יש נטייה לפעול באופן אימפולסיבי במצבי לחץ, קיים צורך בריגוש והוכחת יכולת אף במחיר של התנהלות פורצת גבול, באופן המהווה סיכון להישנות עבירות חוזרות בעתיד. הומלץ על מאסר בפועל והמשך טיפול במסגרת שב"ס.

24. מתסקיר שירות המבחן שנערך בעניינו של **נאשם 2** עולה כי הינו בן 34 שנים, רווק, מתגורר בבית הוריו בבית צפאפא בירושלים, עובד במספרה. לנאשם 2 שלושה אחים, אחד מהם סובל ממחלת האפילפסיה עם התקפים תדירים. הנאשם מסר כי הוא המטפל העיקרי באחיו בשעת ההתקפים. בעברו הרשעה משנת 2016 ברכישת/החזקת תחמושת, בגינה נדון ל - 150 שעות של"צ וענישה מותנית. ברישומי התעבורתי הרשעה משנת 2007 בגין חצית כביש באור אדום. ביחס לעבירות דנן, נאשם 2 התקשה לקבל אחריות למעשיו וטען כי פותה ע"י אחר ולא השתתף בתחרות אלא ברח מנאשם 1. נאשם 2 מתקשה לבחון את מניעיו הרגשיים לעומק וגבולותיו הפנימיים מעורערים. שירות המבחן התרשם כי הנאשם עסוק בסוגיות של דימוי עצמי ומעמד גברי ויש לו צורך בנטילת סיכונים באופן העשוי להשפיע על שיקול דעתו וטשטוש גבולות ומהווה גורם סיכון להישנות ביצוע עבירות. הומלץ על ענישה מוחשית של מאסר בפועל ופיצוי כספי משמעותי למשפחת הקורבן.

דין

25. מעשיהם של הנאשמים חמורים במיוחד ופוגעים פגיעה קשה במגוון ערכים מוגנים, הכוללים שמירה על חיי אדם וביטחון משתמשי הדרך, שלטון החוק, הסדר הציבורי, שלום הציבור והגנה על הרכוש. בנסיבות דנן, מידת הפגיעה בערכים המוגנים הנה גבוהה ביותר: הנאשמים ערכו תחרות פרועה לאורך 2.3 ק"מ, בכביש מרכזי בליבה הפועם של עיר ובצהרי יום חול, במהירות שהייתה לפחות כפולה מהמותר, להבדיל מסטייה נמוכה, בעת שנוסעים בכביש נהגים נוספים, וכשהנאשמים מלבים ומדרבנים זה את נסיעתו של זה, לעיתים זה מוביל ולעיתים זה עוקף, הם לא האטו את עוצמת המהירות האדירה גם כשיצאו למחלף רומזרין, ולבסוף אחד מכלי הרכב גרם לתאונה, במהלך המרוץ ובטרם הסתיים. אין חולק כי איש מהם לא כיוון לתוצאה שהתרחשה ואיש מהם לא רצה בה, אך, כפי שנקבע בהכרעת הדין, הנאשמים נהגו ברשלנות רבתי וסטו באופן בוטה, גס ומופגן מכל סטנדרט של נהיגה, תוך שהם מפגינים בריונות אלימה בכביש וזלזול בחיי אדם, בסדר הציבורי ובשלטון החוק. הנאשמים היו מודעים לטיב מעשיהם, לקיום הנסיבות שפורטו לעיל ולאפשרות שיגרמו לתאונת דרכים. אובדן השליטה של נאשם 1 וגרימת התאונה אינם תוצאה של רגע בלתי צפוי או חוסר ריכוז רגעי, אלא זו תוצאה מתבקשת של התנהגותם של שני הנאשמים יחדיו והנסיבות אותן יצרו בהתנהגותם.

למרבה הצער, התאונה גרמה לתוצאות קשות וטרגיות. נגדם, בעל ואב לשלושה ילדים, שחיו נגדו באחת וכל חטאו היה שנסע לתומו בכביש בקרבת הנאשמים. רעייתו נפגעה קשה ועד היום מתמודדת עם השלכות פיזיות ונפשיות מורכבות. התוצאות הטרגיות לא הסתיימו במעגל הנפגעים הראשון, אלא משליכות על מעגלים נוספים, ובכללם גם ילדיהם של בני הזוג, שהעידו על שעברו ועודם עוברים בגין מעשי הנאשמים. קצרה היריעה ולא יספיקו המילים כדי להדגיש שמעשיהם של הנאשמים משמעם התנהגות-כביש מסוכנת, הראויה לגינוי והוקעה, ומדיניות הענישה צריכה לשקף את חומרת העבירות ולהרתיע הן את היחיד והן את הרבים.

26. באשר לנסיבות ביצוע העבירה יוסף כי כל אחד משני הנאשמים נכנס במודע ומרצון לתחרות בדרך ציבורית עירונית. הם לא קבעו כללים לתחרות, שניהם נהגו ברכבים עם יכולות דומות למכוניות ספורט וכל אחד מהם מודע ליכולות הביצוע של מכוניתו. כמו כן, היו לנאשמים הזדמנויות רבות לחדול ממעשיהם. השניים אמנם נפגשו באקראי, אך החליטו להתחרות ביניהם בכביש בגין ונסעו עד לשם, מרחק של כעשר דקות נסיעה, במהלכו יכול היה כל אחד מהם לחזור בו מאותה החלטה נפסדת. לא זו אף זו, גם במהלך התחרות, שנמשכה על פני מסלול של 2.3 ק"מ, דרך ארוכה יחסית, שלאורכה יכול היה כל אחד מהנאשמים לשקול את טיב המעשה, להבין את חומרתו, את הסיכון הטמון בנהיגתם ולחדול מכך, אך הנאשמים בחרו להמשיך בתכניתם עד תום.

27. באשר לחלקו של כל אחד משני הנאשמים וכפי שנקבע בהכרעת הדין, המפגש האקראי ביניהם הוליד תחרות פרועה בה לקחו חלק שני הנאשמים במידה שווה. אמנם, נאשם 1 הוא זה שאיבד שליטה ברכבו וגרם לתאונה במהלך התחרות, אך הוא לא היה מאבד שליטה אם לא היה נוהג במהירות כה גבוהה ולולא נאשם 2 נשף בעורפו, היה כרוך אתו ואף דרבן אותו בעריכת התחרות ובביצועה. טענת נאשם 1 כי "פותר" לעריכת מרוץ על ידי נאשם 2, נדחתה בהכרעת הדין, תוך שנקבע כי נאשם 1 הינו אדם בגיר שערך מרצונו את המרוץ, הייתה לו שהות לשקול האם לעשות כן במהלך הנסיעה הלא קצרה יחסית מנקודת המפגש ועד לנקודת ההתחלה, ודבקו במשימה מעידה על כך. כמו כן, באשר לנאשם 2, נקבע כי למרות שרכבו לא פגע במנוח, נאשם 2 הוא חלק ממעגל המבצעים הפנימי, שכן הוא בחר לקחת חלק בקיום תחרות בכביש מרכזי בו נוסעות מכוניות אחרות כשהוא נוהג במהירות כה גבוהה וברכב עוצמתי וצריך היה לצפות תוצאה של תאונה עצמית או עם רכב אחר (הרכב המתחרה או רכב אחר בכביש), על התוצאה הטרגית העלולה לנבוע מכך - קיפוח חיי אדם. עוד נקבע כי אין מדובר באחריות פחותה של נאשם 2, גם אם האט רכבו לאחר העלייה לצומת רוזמרין, לאחר שנאשם 1 עקף אותו במהירות פראית, שכן נאשם 1 לא היה מגיע למהירות כזו לולא התחרות שנאשם 2 לקח בה חלק לכל אורכה. לפיכך, וכפי שנקבע בהכרעת הדין, מעשי הנאשמים מהווים מקשה אחת בלתי ניתנת להפרדה, מעשי האחד קשורים בחברו, האחד לא היה מבצע את אשר ביצע לולא מעשי חברו ומידת אחריותם שווה. אולם, עמדת המאשימה, כאמור, שונה, ועל כן, באשר לשאלת עונשם של הנאשמים, אנהג כעמדת המאשימה שהנה מקלה יותר, אף, שכאמור, אין דעתי בדעתה.

המתחם הראוי **לנאשם 1** הנו מאסר בין 78 עד 12 שנים **ולנאשם 2** המתחם הנו 4 עד 8 שנים, זאת נוכח עמדת המאשימה (לולא עמדתה - המתחמים היו זהים, לחומרה).

28. באשר לנסיבותיו האישיות של **נאשם 1**: נאשם 1 הביע צער וחרטה על מעשיו, הודה במיוחד לו, בסייגים שונים, כשעלה למסור עדותו בתחילת פרשת ההגנה. הודאה מסויגת זו באה לאחר שהעידו עדים רבים בפרשת התביעה ועל כן משקלה לקולה הינו בהתאם. גם בפני שירות המבחן לקח נאשם 1 אחריות חלקית בלבד למעשיו והשליך אחריות. שירות המבחן עמד על דפוסי נהיגה ואישיות בעייתיים הקיימים לנאשם 1, ובכללם התנהלות פזיזה, אימפולסיביות וצורך בריגושים, ועל כך שהנאשם 1 מתקשה להכיר בכך, באופן המגביר את הסיכון להישנות עבירות דומות. כמו כן, לחובת נאשם 1 עברו הפלילי ורישומי התעבורתי הכולל הרשעות ממין הענין, המלמדים על זלזולו בחוק ועל כך שלא היה בעונשים שהוטלו עליו בעבר כדי להרתיעו.

29. באשר לנסיבותיו של **נאשם 2**: נאשם 2 הביע צער וחרטה על מעשיו. בפני שירות המבחן הוא התקשה לקחת אחריות על מעשיו ולהכיר במניעים שהובילו אותו לביצוע העבירות. שירות המבחן התרשם כי גבולותיו הפנימיים של נאשם 2 מעורערים ויש לו צורך בנטילת סיכונים באופן המשפיע על שיקול דעתו ומהווה גורם סיכון להישנות ביצוע עבירות, באופן המחזק את אינטרס ההרתעה בעניינו.

30. התוצאה היא שאני גוזר על הנאשמים כלהלן:

א. **על נאשם 1** - מאסר בפועל לתקופה של שמונה שנים בניכוי ימי מעצרו.

ב. פיצוי לעזבון המנוח בסך 250,000 ₪ ופיצוי לענת, אשת המנוח, בסך 80,000 ₪.

ג. **על נאשם 2** - מאסר בפועל לתקופת שש שנים בניכוי ימי מעצרו.

ד. פיצוי לעזבון המנוח בסך 120,000 ₪ ופיצוי לענת, אשת המנוח, בסך 40,000 ₪.

ה. **על שני הנאשמים**: מאסר מותנה לתקופת 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשמים לא יורשעו בעבירה שהורשעו בתיק זה בתוך 3 שנים מיום שחרורם ממאסר.

ו. שלילת רישיון הנהיגה של כל אחד מהנאשמים לתקופה של 18 שנים מיום שחרורם ממאסר.

ז. מכוניתו של נאשם 2 - תחולט.

ח. הפיצויים ישולמו עד ליום 1/12/22.

ט. הנאשמים יתייצבו לריצוי עונשי המאסר ביום 21/9/22 עד השעה 10:00 בבית המעצר ניצן.

זכות ערעור לבית משפט העליון בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ט תמוז תשפ"ב, 18 יולי 2022, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשמים והנאשמים בעצמם.

**השופט רפי כרמל, סגן
נשיא**